

SOCIALISTISK STANDPUNKT

Socialistisk baggrund nr. 7

OM MASSEORGANI- SATIONERNE

(Brev til de russiske marxister)

af Ted Grant

Pris: 10 kr.

MARXIST **DK**

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord	2
Læren af Oktober	3
Stalinisme og Bolsjevisme	4
Læren er glemt	5
Sovjetter, fagforeninger og Partiet	6
Marxisme og anarkisme	7
Nationalisme eller internationalisme?	8
Tilbage til LENIN!	10

Forord

Hvordan man som marxist må forholde sig til arbejderklassens – nu ofte reformistiske – masseorganisationer, er et af de vigtigste spørgsmål overhovedet, da det berører selve det konkrete perspektiv for den socialistiske revolution - såvel i Danmark som alle andre steder i verden. Dette er baggrunden for at vi udgiver denne pjece hvor Ted Grant, med udgangspunkt i erfaringerne fra bl.a. Oktoberevolutionen og den spanske revolution, i et brev fra 28. april 1999 til de russiske marxister, går i dybden med spørgsmålet

Situationen i Danmark anno 2005

Ledelsen af det danske Socialdemokrati er nu gået så langt til højre, at det ofte er svært at skelne partiet fra de borgerlige partier. De reformer og forbedringer, som de danske arbejdere har tilkæmpet sig over de sidste 100 år, har disse ledere været med til at tage tilbage. Samtidig med at de skærer ned prøver de febrilsk at overbevise os om, hvor godt det hele går, mens flertallet af danske arbejdere og unge kan mærke noget ganske andet i deres hverdag med stress og pres, nedskæringer, ventelister og dårlige forhold.

I Socialistisk Standpunkt har vi konstant kritiseret denne linje, og vi har påpeget, at alle forsøgene på »fornyelse« af partiet reelt bare var manøvrer på overfladen, uden at der blev ændret noget væsentligt ved den fejlslagne politik. Men det er én ting, hvad ledelsen af partiet gør og siger, og noget ganske andet, hvad medlemmer og vælgere forventer af partiet, og hvordan arbejderklassen ser på det.

Nogle venstreorienterede mener hele den højredrejning og vælgerflugt, som partiet har gennemgået, betyder, at Socialdemokratiet ikke længere er et arbejderparti, og at man helt skal vende ryggen til det. Den holdning er vi meget uenige i. Historien er, som Ted Grant viser i denne pjece, fuld af eksempler på arbejderpartier, der er blevet tømt for arbejdere og er gået langt til højre - men når så arbejderklassen igen gik i aktion, er partierne igen blevet fyldt op, og politikken er blevet forsøgt ændret gennem pres fra neden. Når arbejderklassen bevæger sig i større stil og leder efter et sted at udtrykke sig politisk, sker det altid gennem de store traditionelle partier, som er kendt af

alle, og som har forbindelsen til arbejderbevægelsen, fagforeningerne osv. I Danmark er det først og fremmest Socialdemokratiet og DSU, der har denne rolle. At situationen på et givent tidspunkt ser håbløs ud, betyder ikke, at det altid vil være sådan.

På trods af ledelsen og den aktuelle politik er Socialdemokratiet stadig et arbejderparti. I stedet for at vende ryggen til de hundredtusindvis af arbejdere, der ser til Socialdemokratiet efter en løsning på problemerne, er det nødvendigt at gå imod ledelsens højrepolitik og vinde partiet tilbage til arbejderklassen og til en politik, der gavner arbejderne og går imod kapitalisterne. Der er stadig lange traditioner og en tilknytning til arbejderklassen i form af fagbevægelsen, og store dele af den organiserede arbejderklasse ser stadig dette parti som deres. Partiets historie, og selv det nuværende program, peger på kampen for et demokratisk socialistisk samfund.

Det er ekstremt vigtigt at skelne mellem ledelsen og de almindelige medlemmer - de har ikke meldt sig ind, fordi de ønsker at være med til at smadre velfærdssamfundet. Vi mener, at det er marxisters opgave at gå ind i disse organisationer og kæmpe for at vinde opbakning til det socialistiske program. Gør man ikke det, overlader man reelt en masse utilfredse arbejdere og unge til højreorienterede bureaukrater, og hvis man splitter de mest bevidste dele af klassen væk fra de store organisationer, svækker man i virkeligheden kampen mod højrefløjen. Den eneste realistiske måde, hvormed man kan bygge et stort revolutionært, parti, er ved at være med der, hvor arbejderklassen bliver aktiv, kæmpe de kampe, arbejderklassen kæmper, og konsekvent føre et socialistisk perspektiv frem og vinde flertal for det socialistiske program.

Når udviklingen i samfundet og økonomien presser hårdt nok på, vil arbejdere og unge igen forsøge at finde en politisk løsning på problemerne. De vil da fylde deres store traditionelle organisationer op og igen og igen komme til at kæmpe for at ændre linjen og skifte den borgerlige ledelse ud med en arbejderledelse.

OM MASSEORGANISATIONERNE

(Brev til de russiske marxister)

Hele den internationale arbejderbevægelses historie i det tyvende århundrede har forsynet os med et væld af materiale, der kan vise os, hvordan arbejderklassen og dens organisationer udvikler sig. På baggrund af undersøgelser af arbejderbevægelsen gennem flere årtier har jeg draget følgende uundgåelige konklusion: når arbejdernes store flertal går i kamp for at ændre samfundet, så går de først til de traditionelle masseorganisationer. Grunden til dette er ikke svær at se. Flertallet af arbejderne - og selv størstedelen af de fremskredne elementer i klassen - lærer ikke fra bøger, men kun af erfaring, specielt erfaring fra store begivenheder. Som en konsekvens heraf må hver generation af arbejdere gennem smertefuld erfaring genlære fortidens lærdom. Hvor der findes en stærk og uddannet marxistisk tendens, kan den proces, gennem hvilken klassen når til de korrekte konklusioner, blive væsentligt forkortet. Dette var tilfældet med Bolsjevikpartiet i 1917. Bolsjevikpartiets succes var dog på ingen måde garanteret på forhånd.

Læren af Oktober

På trods af at Bolsjevikkerne havde slået sig fast som den russiske arbejderklasses vigtigste parti før den første verdenskrig (i perioden 1912-1914 udgjorde de allerede fire femtedele af den organiserede russiske arbejderklasse), blev de alligevel reduceret til en lille minoritet i februar 1917. De problemer, der fulgte med krigen - masseundertrykkelse, almindelig mobilisering, den indledende bølge af patriotisme - ramte bolsjevikkerne hårdere end andre partier. Da revolutionen brød ud, gik masser af politisk uuddannede folk i aktion. Masserne kendte ikke Bolsjevikkerne, men trak i retning af de velkendte navne, de parlamentariske ledere, som så ud til at være "venstreorienterede" og "socialistiske." Efterhånden som revolutionen forløb, lærte masserne gradvist at skelne imellem de ledere og partier, som virkelig stod for deres interesser, og dem, som forrådte dem. Dette var ikke en enkel proces, men en række af på hinanden følgende tilnærmelser. Uden en korrekt tilgang til masserne og deres organisationer kunne Bolsjevikpartiet aldrig have taget magten i oktober.

Baseret på et korrekt program, en rigtig politik og, ikke mindst, en korrekt og fleksibel taktik, forvandlede Bolsjevikkerne sig under ledelse af Lenin og Trotskij fra en talmæssigt svag organisation med kun omkring 8.000 medlemmer i februar til et masseparti, som var i stand til at føre millioner af arbejdere og bønder til magten i oktober. Men der var mange problemer. På de tidlige stadier indtil Lenins tilbagekomst i april valgte partiets ledere Stalin og Kamenevs linie, og antog den opportunistiske politik med at støtte det "progressive" borgerskab i den provisoriske regering - med andre ord

den classesamarbejdspolitik, som Lenin havde kæmpet imod hele sit liv. Først efter en skarp intern kamp, som kulminerede i aprilkonferencen, vendte partiet under Lenins vedholdende pres tilbage til en ægte revolutionær politik. Dette var den første betingelse for Oktoberrevolutionens sejr.

Men at proletariatets fortrop antog en korrekt politik, var ikke i sig selv tilstrækkeligt til at gennemføre revolutionen. Før man kunne vinde magten, måtte man vinde masserne. Det er det, der er den røde tråd i den politik, Lenin førte i de ni måneder, der gik forud for Oktoberrevolutionen. Dette blev ikke gjort ved at skille sig ud fra masseorganisationerne og belære arbejderklassen fra sidelinien af, men udelukkende gennem den mest aktive og energiske deltagelse i sovjetterne, der fra februar og fremefter repræsenterede masserne. Imidlertid var Bolsjevikkerne fra begyndelsen og helt op til august-september en lille minoritet i sovjetterne, som var domineret af mensjevikker og socialrevolutionære, der støttede den provisoriske regering. Lenin tilrådede Bolsjevikkerne at forsøge at vinde flertal i sovjetterne under sloganet "forklar tålmodigt!"

Alle kender sloganet "Al magt til sovjetterne." Men, som Hegel engang bemærkede: det der er kendt, er ikke nødvendigvis forstået. Hvad var det virkelige indhold i sloganet "Al magt til sovjetterne"? Med udgangspunkt i, at Bolsjevikkerne - den ægte revolutionære tendens - kun var et lille mindretal, henvendte Lenin sig til arbejdernes flertal, som stadig var under indflydelse af mensjevikkiske og socialrevolutionære ledere, med følgende ord: "Vi Bolsjevikker siger, at den eneste måde, man kan opnå fred, brød og jord på, er, hvis man bryder med borgerskabet og overfører magten til sovjetterne. Men vi er i mindretal. I accepterer ikke alle vores idéer endnu. De virker for avancerede, for vanskelige. Nuvel. Lad jeres ledere, de socialrevolutionære og mensjevikkerne, tage magten. De har et stort flertal. De kunne tage magten i morgen. Lad dem gøre det! Hvad skal vi med de borgerlige partier, som kun står for jordbesidderne og kapitalisternes interesser, og som bliver ved med at forlænge krigen? Sig til jeres ledere, at de skal bryde med de borgerlige og tage magten i deres egne hænder! Og," tilføjede Lenin, "hvis de gør dette, så vil vi garantere, at kampen om magten vil blive reduceret til en fredelig kamp om flertallet i sovjetterne."

Takket være Lenins fleksible taktik lykkedes det gennem tålmodigt arbejde i sovjetterne Bolsjevikkerne at vinde de arbejdere over, som tidligere havde støttet de mensjevikkiske og socialrevolutionære ledere. Lenins metoder havde intet til fælles med anarkisme eller hysterisk ultravenstreorienteret, der forestiller sig, at kampen imod opportunistiske arbejderledere kan vindes

alene gennem fordømmelser og fornærmelser. Ved at stille krav til de mensjevikkiske og socialrevolutionære ledere drog Lenin en kile ind mellem de menige og ledelsen, som gradvist blev afsløret mere og mere for hele arbejderklassen. Et vigtigt vendepunkt var Kornilovs opstand om sommeren, hvor Bolsjevikkerne øjeblikkeligt foreslog en enhedsfront med sovjetlederne i kampen imod hovedfjenden, Kornilov. Dette gjorde de på trods af, at mensjevikkerne havde spillet en åbenlyst kontrarevolutionær rolle efter Julidagene, hvor de samarbejdede med de reaktionære, ikke alene om at bagvaske og forfølge Bolsjevikkerne, men også om at kræve Lenin arresteret. Ikke desto mindre forstod Lenin nødvendigheden af at foreslå de opportunistiske ledere en enhedsfront - naturligvis ikke en blok med et fælles program, men samlet handling imod Kornilov - som middel til at vinde arbejderne væk fra opportunisterne og afsløre disse i praksis. Det var dette, og dette alene, der gjorde det muligt for Bolsjevikkerne at opnå det afgørende flertal i sovjetterne (og de vigtigste fagforeninger) i perioden umiddelbart før Oktoberrevolutionen og derfor iværksætte en sejrrig opstand.

Stalinisme og Bolsjevisme

Lenin opstillede fire grundbetingelser - ikke for socialisme eller kommunisme - men for dagen efter revolutionen, for overgangsperioden imellem kapitalisme og socialisme, for en arbejderstat, der, som Engels forklarede for lang tid siden, ikke er en stat i almindelig forstand (d.v.s. et enormt, bureaukratisk monster, som mindretallet undertrykker flertallet med), men et meget enkelt, ekstremt demokratisk organ for arbejdernes magt, som derudover er designet til at forsvinde, og som begynder at opløse sig selv i samfundet, så snart udviklingen af produktivkræfterne tillader en generel forkortelse af arbejdsdagen, stigende levestandard og uddannelse.

Hvad var Lenins fire betingelser?

- 1) Frie og demokratiske valg med tilbagekaldelsesret af alle embedsmænd.
- 2) Ingen embedsmand skal have højere løn end en faglært arbejder.
- 3) Ingen stående hær, men et bevæbnet folk.
- 4) Med tiden skal styringen af staten gå på tur - når alle er bureaukrat, er ingen bureaukrat.

Under Stalin blev hver og én af disse betingelser gjort til skamme. Staten udviklede sig til et bureaukratisk monster, der skulle beskytte millioner af embedsmænds magt og privilegier - især den ledende elites - og sikre dem over for arbejderklassen, der på den måde blev eksproprieret politisk. Der var kun ét af fremskridtene fra Oktober, der blev stående - den nationaliserede planøkonomi, der sikrede kæmpemæssige og hidtil usete fremskridt for USSR, ikke på grund af Stalin og bureaukratiet, men på trods af det.

Stalin trak en blodig grænse mellem bureaukratiet, der overtog og forråbte Oktoberrevolutionen, på den ene side, og Trotskijstjerne, der kæmpede for at forsvare Bolsjevik-leninismen, på den anden side. Ikke desto mindre anså Trotskij og hans tilhængere sig stadig for kommunister, selv da de blev ekskluderet af den Kommunistiske Internationale, og de blev ved med at rette ind imod de kommunistiske partier og kæmpede for et kursskifte, for arbejderdemokrati og proletarisk internationalisme. Men på det tidspunkt var døren lukket og låst. De første femårsplaner og industrialiseringen af USSR - som Trotskij havde været fortalere for, mens Stalin først var imod - blev en stor succes, og det betød, at bureaukratiet kunne konsolidere sin position og blive ved magten gennem en hel periode.

Men som Trotskij forudsagde, måtte den privilegerede kaste af embedsmænd, som kom til magten som følge af revolutionens isolation i et tilbagestående land, og som forråbte alle Leninismens og Oktoberrevolutionens traditioner, ende med at underminere grundlaget for den nationaliserede planøkonomi - det eneste overlevende fremskridt fra revolutionen. De var ikke tilfredse med deres høje lønninger og privilegier, men længtes efter at blive ejere af produktionsmidlerne, så de kunne overføre deres rigdom og privilegier til deres afkom gennem arv. Disse væsner var allerede lige som Vestens kapitalister i deres livsstil og psykologi. De havde medlemskort til Kommunistpartiet i lommen, men havde intet at gøre med kommunisme, socialisme eller arbejderklassen. Til sidst gik de over til kapitalisme med samme lethed som, når en mand går fra en ikke-rygerkupé til en rygerkupé i et tog.

Dette var det største forræderi i verdensarbejderbevægelsens historie. I sammenligning med det her var de socialdemokratiske ledes forræderi i 1914 ren barnemad. Dem, der stadig kalder det gamle regime for socialisme, kan aldrig forklare, hvordan sådan en monstrøsitet kunne indtræffe. Sandheden er, at Stalin, Khrusjtjov, Brezjnev og Gorbatsjovs regime ikke havde en meter at gøre med socialisme, som Marx og Lenin forstod det. Det var en afskyelig bureaukratisk karrikatur. Trotskij forklarede, at planøkonomien behøver demokrati, som den menneskelige krop behøver ilt - ikke borgerligt parlamentarisk "demokrati," men ægte arbejderdemokrati, som det blev indført af Lenin og Trotskij i 1917. Hvis ikke arbejderklassen deltager demokratisk og udøver sin egen kontrol på alle niveauer i industrien, samfundet og staten, så vil der uundgåeligt opstå et privilegeret bureaukrati med deraf naturligt følgende korrupsion, svindel og dårlig ledelse, som underminerer og saboterer planøkonomien. Kaosset og sabotagen forøgedes, efterhånden som den sovjetiske økonomi udviklede sig og blev mere moderne, kompleks og sofistikeret. Det er det, der er hemmeligheden bag den faldende vækstrate i USSR fra omkring 1965 og frem. Sovjet havde flere forskere og videnskabsmænd end USA, Tyskland og Japan tilsammen, men alligevel kunne de ikke opnå de samme resultater. Da vækstraten nåede nul i de sidste år under Brezjnev, var regimet dødsdømt.

Det, der var dødsdømt, var imidlertid ikke socialismen eller kommunismen, men den bureaukratiske, totalitære karrikatur, som vi kalder stalinisme. Den eneste måde, hvorpå man kunne have løst den sovjetiske økonomiske problemer, var, hvis man havde tilladt arbejderklassen (sammen med de intellektuelle, forskerne, ingeniørerne o.s.v.) at lede industrien, videnskaben og staten efter de principper for sovjetdemokrati, som Lenin opstillede i "Staten og revolutionen," og som blev opsummeret i partiprogrammet fra 1919.

Sovjetunionens sammenbrud og den fatale rolle, som de gamle ledere for de såkaldte kommunistpartier har spillet, har skabt en fuldkommen ny situation i kommunistbevægelsen. Den tidligere fuldstændige kontrol kan ikke længere udøves i samme grad. De menige medlemmer, særligt de unge, er fulde af tvivl. Der er voksende kritik, og der sættes mange spørgsmålstegn ved det, der sker. Men lederne har ingen svar. De er trænet i den stalinistiske skole og svarer derfor med manøvrer og organisationssnak. Kommunistpartierne er ikke længere en del af staten. Men dette betyder ikke, at de er gået tilbage til en leninistisk holdning. Langt fra. Hverken politisk eller organisatorisk følger de Bolsjevikpartiets traditioner. Den åbentlyst anti-leninistiske politik og opførsel, som CPRF-ledelsen står for, fremprovokerer voksende utilfredshed blandt ærlige kommunister overalt. Men hvad er alternativet?

Det rigtige alternativ blev fremlagt for længe siden af den mand, som efter Lenins død prøvede at forsvare Oktoberrevolutionens uplettede traditioner mod den stalinistiske reaktion - de leninistiske traditioner arbejderdemokrati og proletarisk internationalisme. For dette blev Trotskij og hans tilhængere, Bolsjevik-leninisterne, bagvasket, forfulgt, sat i fængsel og myrdet. På den måde troede Stalin, at han havde udryddet Bolsjevismens ægte traditioner og idéer fuldstændigt. Men det er ikke muligt at myrde en idé, der har rødder i den sociale udviklings virkelighed og arbejderklassens behov.

Læren er glemt

Hvis lederne for CPRF var rigtige kommunister, hvis de stod for en leninistisk politik, så ville Rusland allerede stå på tærsklen til en ny revolution. Men hele problemet består i, at Zjuganov og de andre CPRF-ledere intet har til fælles med Bolsjevismens program, politik og metoder. Den største ironi er, at Zjuganov opfatter sig selv som en stor statsmand, en "realist." Rent faktisk er han præcis det modsatte. Hans påståede realisme består i, at han konstant manøvrerer på toppen med forskellige repræsentanter for kapitalistklassen. Han har taget markedet til sig præcis på det tidspunkt, hvor det har nået sine grænser på verdensplan og er igang med at nedbryde Rusland totalt.

De fleste russere er trætte af det såkaldte frie marked og

alle dets gerninger. Selv store lag af småborgerskabet, som midlertidigt nød godt af bobleøkonomien i Moskva og Petersborg, er blevet desillusioneret p.g.a. kollapset i sommeren 1998. Der er en voksende følelse af, at "tingene var bedre før i tiden" - det vil sige, at masserne ville byde en genindførsel af nationaliseret planøkonomi velkommen, men denne gang skulle det være på et demokratisk grundlag. Hvis CPRF-ledelsen ville forsvare et sådant program, ville de uden tvivl få massiv støtte. Men de er ikke parate til at stå frem med et sådant program.

Over hele Østeuropa og i det tidligere Sovjetunionen har de eks-stalinistiske ledere spillet den mest ødelæggende rolle. I går forsvarede de det største monster af bureaukratisk totalitarisme og sagde, at det var socialisme - og dette fik tanken om socialisme til at stinke blandt arbejdere og unge. Idag forsvare de aktivt kapitalismen. Selv i lande som f.eks. Polen, hvor masserne har stemt på dem i protest mod kapitalismens mareridt, nægter de at tage affære imod kapitalismens gangstere, de klamrer sig til "reformerne" - og har derved forberedt vejen for reaktionen. Disse mennesker er så degenererede, at de end ikke er i stand til at tale for en tilbagevenden til det gamle stalinistiske styre. Dette er ingen tilfældighed. De lever i frygt for arbejderklassen, og de ved, at hvis de kæmpede imod kapitalismen, selv hvis det var for at genetablere det gamle bureaukratiske regime, så ville de ikke kunne holde på magten længe. Grundlaget for et totalitært regime er væk, arbejderklassen er for stærk, og ville ikke være villig til at acceptere et privilegeret bureaukratis herredømme ret længe. Vi ville se forsøg på at oprette sovjetter, indføre arbejderkontrol, begrænse embedsfolks privilegier og indtægter, opbygge et ægte arbejderdemokrati - med andre ord, at vende tilbage til Lenin og Trotskij's program. Derfor nægter de såkaldte kommunistiske ledere at bryde med de borgerlige og basere sig på arbejderklassens bevægelse.

Fordi CPRF-lederne ikke baserer sig på arbejderklassen for at ekspropriere de rådne og degenererede russiske kapitalister, er de gået hen og blevet en gigantisk lænke om benet på de russiske arbejdere. Alligevel står vi her med noget, der ligner en selvmodsigelse: på trods af stalinismens historie og på trods af, at CPRF fører en politik, der næppe kunne være længere væk fra Lenins idéer, så har de alligevel fået masseopbakning, og denne opbakning bliver ved med at stige. Hvordan kan det være? Svaret er ligetil: CPRF får stigende støtte, fordi der ikke er noget massealternativ. Masserne, som er vrede og frustrerede over de såkaldte "frie markedsreformer" (d.v.s. den kapitalistiske kontrarevolution), søger en måde at udtrykke deres modstand mod kapitalismen og Jeltsins reaktionære og degenererede klike på. Når de skal vise deres modstand ved valg, hvem ellers skulle de så stemme på? Dybest set er en stemme på CPRF et forsøg på at gå imod kapitalismen. Det er nødvendigt at tage dette med i betragtning, hvis vi ikke skal begå sekteriske fejl og afskære os fra et helt lag af stadig mere venstredrejede arbejdere i Rusland.

Man må se på processen sådan, som den vil udvikle sig i praksis. Det betyder, at vi må prøve at se tingene med arbejderklassens øjne, og ikke ud fra en lille gruppe, en sekts, synspunkt. Arbejderklassen kan aldrig udtrykke sig gennem små organisationer - heller ikke om så deres program er 1000% korrekt. Arbejderne lægger ikke engang mærke til, at sådanne sekter eksisterer. De udtrykker sig gennem de eksisterende masseorganisationer. Gang efter gang vil masserne vende sig til CPRF (og til en vis grad til RKRK), fordi der ikke er noget alternativ. Selvom Zjughanov og co. ikke ønsker at komme til magten (af de grunde, vi allerede har forklaret) og langt hellere ville foretrække at gå med i en koalition, som de kunne bruge som undskyldning for ikke at føre antikapitalistisk politik, så vil arbejderklassen på et tidspunkt, når den går i aktion, tage dem ved nakkehårene og tvinge dem til magten. Det vil meget hurtigt skabe krise i partiet og føre til en hel række af splittelser, hvor et lag af de bedste arbejdere og unge vil bevæge sig mod venstre og søge en ægte revolutionær politik. Hvis der så var en ægte leninistisk tendens til stede i tilstrækkeligt stort antal, før denne proces gik igang, ville det være muligt at gøde denne venstrefløj med Bolsjevik-leninismens idéer og derved skabe en kommunistisk massestrømning, og derefter et parti. Dette ville fuldstændig ændre situationen i Rusland og på verdensplan.

Vi må ikke behandle spørgsmålet om masseorganisationerne på en formalistisk måde, men altid konkret og dialektisk. Man må skelne skarpt mellem Zjughanov og de arbejdere, der ærligt stemmer på CPRF i den tro, at det er kommunisme, de stemmer på. Og blandt medlemmerne i CPRF er der ikke udelukkende bureaukrater og karrieremagere, men også ærlige kommunister, der søger den revolutionære vej. Det er

nødvendigt at finde vej til disse elementer og vinde dem for det leninistiske program ved at tale til dem i et sprog, de forstår. Det samme argument gælder for RKRK, hvor der på trods af ledelsens stalinistiske politik er mange gode arbejdere og unge, der har meldt sig ind i søgen efter ægte kommunistisk politik, som de ikke finder nogen steder. Medlemmerne af RKRK kan utvivlsomt komme til at spille en vigtig rolle i udviklingen af den russiske revolution, på en betingelse: at de bryder helt og holdent med stalinismens falske politik og kæmper for Bolsjevikpartiet og Oktoberrevolutionens idéer - Lenin og Trotskij's idéer.

Sovjetter, fagforeninger og Partiet

At arbejderne ikke kan udtrykke sig gennem små organisationer, kan let demonstreres ved en analyse af det, der er sket med fagforeningerne i Rusland. Da det gamle regime faldt, voksede der en hel række af små, såkaldte "uafhængige" fagforeninger op. Mange venstreorienterede arbejdere og unge meldte sig ind i dem som en protesthandling mod de gamle stalinistiske "fagforeninger." Under det stalinistiske styre var fagforeningerne slet ikke rigtige fagforeninger, kun organer for den bureaukratisk-totalitære stat (ligesom "Kommunistpartiet" var). Deres formål var ikke at repræsentere arbejderne, men at holde orden på dem og kontrollere dem. Dette var i fuldstændig modstrid med Lenins fagforeningspolitik, hvor han altid insisterede på, at fagforeningerne skulle være uafhængige af staten, også af en arbejderstat.

Nu hvor der er gået ti år, kan man se, hvordan det er gået med disse nye "uafhængige" fagforeninger. Hvad er der blevet af deres store planer om at erstatte FNPR? De er blevet til en ren farce. Med få undtagelser er næsten alle disse grupper degenereret til korrupte og reaktionære pro-borgerlige organisationer med lille eller ingen

Læs mere om fagforeninger

"Om fagforeninger"

- en artikelsamling af Leon Trotskij -

Fra bagsiden:

"Fagforeninger er i centrum for klassekampen i disse år. Borgerskabet og dets partier ved det og retter kraftige angreb på fagforeningernes forhandlings- og aktionsmulighed. (...)

"Bureaukrater i Socialdemokratiets ledelse og i LO-toppen og mange forbundsledelser ved det, fordi det er fagforeningernes medlemmer, der skaber bureaukraternes magt, det er fagforeningerne, der giver dem muligheder, for at lave studehandler med borgerskabet.

"Derfor må der føres en kamp i fagforeningerne for en konsekvent anti-kapitalistiske linie, for en revolutionær linie, der forsvarer arbejderklassen uden at tage hensyn til arbejdsgivernes profitinteresser.

"Den kamp har foregået længe. Fagforeningsaktivister i dag må tage ved lære af de erfaringer, der er skabt gennem årtiers revolutionært fagforeningsarbejde. En vigtig del af disse erfaringer er opsamlet i denne pjece, der indeholder en række artikler skrevet af Leon Trotskij, i 20'erne og 30'erne. Igennem disse artikler, der var en del af revolutionære fagforeningsarbejde i mange lande, var Trotskij med til at udvikle en række fundamentale udgangspunkter for arbejdet i fagforeningerne. Et grund, der - som den antikapitalistiske kamp - stadig er aktuelt."

Bogen kan bestilles på www.marxist.dk, pr. e-mail: marxist@marxist.dk, eller pr. post hos Socialistisk Standpunkt, Degnestavnen 19, 2400 Kbh. NV. Pris: 40 kr.

tilslutning i arbejderklassen. På den anden side er FNPR i vid udstrækning blevet skilt fra staten (i det mindste har den ikke længere den stilling, den havde under det gamle regime. Forbindelser mellem staten og fagforeningsbureaukratiet eksisterer selvfølgelig i selv de "frieste" kapitalistiske lande). Naturligvis fører FNPR-ledelsen ikke mere arbejderpolitik, end CPRF-ledelsen gør. Men millioner af arbejdere er medlemmer af denne organisation, ikke på grund af Sjmakov og co., men på trods af dem.

Arbejderne forstår behovet for en massebaseret, altrussisk fagforeningsorganisation. Desuden har arbejderne i det ene område efter det andet overtaget fagforeningerne på lokalt niveau, sparket de gamle bureaukrater ud og er begyndt at ændre FNPR til en ægte arbejderfagforening. Det vil vi se meget mere af i den kommende periode. Det viser, at Lenin havde ret, da han sagde, at kommunister må arbejde i selv den mest reaktionære fagforening for at vinde arbejderne over.

Trotsky forklarede i et af sine sidste skrifter - "Fagforeningerne i den imperialistiske forfaldsperiode" - at fagforeningsbureaukratiet har en organisk tendens til at smelte sammen med staten. Vi ser denne tendens i mange lande, inklusiv Rusland. Sjmakov og de andre FNPR-ledere lider af den vildfarelse, at de kan opnå et kompromis med kapitalisterne og staten, så de kan bevare deres privilegier og slippe for at skulle kæmpe. Dette er en illusion. Som altid er det reformistlederne, som selv tror, at de er nogle store realister, der er de værste utopister i virkeligheden. Verdenskapitalismens generelle krise og produktivkræfternes absolutte sammenbrud i Rusland gør, at der slet ikke er mulighed for sådan et kompromis. Store kampe er uundgåelige, og de vil rejse spørgsmålet om magten. Fagforeningerne vil blive rystet i deres grundvold. Enten vil lederne blive tvunget af massernes pres til at gå i spidsen for kampen, eller også vil de blive skubbet til side og erstattet af folk, der er rede til at kæmpe. Arbejderne vil ændre deres organisationer i kampens løb. Denne proces er allerede begyndt i nogle områder - den vil fortsætte og gribe om sig.

Ledelsens manglende kampvilje og deres forsøg på at lave aftaler med regeringen skaber utilfredshed blandt de almindelige medlemmer. Arbejderne har svaret igen ved at oprette strejkekomitéer og andre komitéer af sovjettypen. Oprettelsen af sovjetter er et korrekt og nødvendigt trin, som arbejderne har taget i flere områder, eller er i gang med at tage. Dette viser den russiske arbejderklasses ufejlbarlige klasseinstinkt, som trods alt stadig har de revolutionære traditioner fra 1905 og 1917 som ledetråd. Lad os ikke glemme, at sovjetterne, da de oprindeligt blev dannet, hverken var mere eller mindre end udvidede strejkekomitéer - aktionskomitéer. Sådan er de også nu mange steder i Rusland, f.eks. i Anzjero-Suzjensk, hvor sovjetterne har overtaget stort set hele byen. Dette eksempel vil blive fulgt i mange andre områder i den kommende periode.

Men selvom oprettelsen af sovjetter og strejkekomitéer er meget vigtig, løser det ikke de russiske arbejderes fundamentale problemer. I sig selv kan sovjetterne ikke løse nogen problemer. Det, der er afgørende, er det parti, der leder dem. I februar 1917 oprettede arbejderne og soldaterne sovjetter, hvilket var enormt afgørende for revolutionen. Men i mensjevikkerne og de socialrevolutionæres hænder kunne de ikke bruges til noget. Rent faktisk beskrev Lenin dem på et tidspunkt (efter julinederlaget) som "kontrarevolutionære sovjetter," og han overvejede midlertidigt at droppe kravet om "Al magt til sovjetterne" til fordel for "Al magt til fabrikskomitéerne." I Tyskland i november 1918 var sovjetterne under ledelse af de socialdemokratiske ledere, der forråbte revolutionen og gav magten tilbage til kapitalisterne. Under disse forhold opløstes sovjetterne hurtigt og var ikke andet end overgangsfænomener.

Det samme ville være sket i Rusland, hvis ikke det havde været for Bolsjevikpartiet og Lenin og Trotskijs ledelse. Naturligvis er vi ivrige støtter af oprettelsen af sovjetter i videst muligt omfang, og vi opfordrer til, at disse arbejderkomitéer sluttet sammen på lokalt, regionalt og nationalt niveau. Men dette må gå hånd i hånd med OPBYGNINGEN AF ET REVOLUTIONÆRT PARTI MED STÅLSATTE OG UDDANNEDE KADRER, folk, der ikke blot er rede til at kæmpe, men som også står fast på Marxismen-leninismens grundlag.

Marxisme og anarkisme

Der findes mennesker, der siger, at sådan et parti ikke er nødvendigt, at arbejderne ikke har brug for et parti, at det vil føre til bureaukрати o.s.v. Dette er en fatal fejl. Hele den internationale arbejderbevægelses historie illustrerer behovet for et revolutionært parti. Anarkisme er et udtryk for magtesløshed, som ikke kan tilbyde nogen løsning. Grunden til, at nogle ærlige arbejdere og unge går med anarkisterne, er selvfølgelig, at de er trætte af stalinismen og den nuværende ledelses bureaukratiske klassesamarbejdspolitik på alle områder. Dette er forståeligt, men fejlagtigt. Svaret på en dårlig ledelse er ikke ingen ledelse, men at skabe en ledelse, der er arbejdernes sag værdig. At nægte at gøre dette, at afstå fra politisk kamp og "sende dem alle sammen ad helvede til," det ser alt sammen frygteligt revolutionært og radikalt ud, men i praksis er det præcis det modsatte. Det er det samme som at overgive arbejderne til den eksisterende ledelse uden kamp. Hvis man skal bekæmpe klassesamarbejdspolitikken, må man komme med et alternativ i form af en revolutionær politik, og derfor også en revolutionær tendens.

Trotsky sagde engang, at anarkismen er som en paraply med huller i - den er ubrugelig netop, når det regner! Der findes utallige eksempler på dette. Det mest tragiske eksempel er Spanien 1936. De anarkistiske arbejdere i CNT spillede en heroisk rolle i kampen mod fascismen. I juli 1936 rejste de sig og stormede kasernerne kun

bevæbnet med køller og knive og et par gamle jagtgeværer og bankede fascisterne. De oprettede sovjetter og en arbejdermilits og arbejderkontrol i fabrikkerne. CNT og POUM (et centristisk parti under ledelse af ex-trotskijster) sad reelt på magten i Barcelona. Snart var hele Katalonien i arbejdernes hænder. Kataloniens borgerlige præsident, Luis Companys, tilbød faktisk CNT at tage magten! Men de anarkistiske ledere nægtede at tage magten, og chancen var forspildt. Ikke desto mindre tøvede disse samme herrer og damer ikke med at gå med som ministre i den borgerlige folkefrontsregering, som spillede den samme rolle i Spanien, som den provisoriske regering gjorde i Rusland i 1917. Dette banede vejen for revolutionens nederlag og 40 års Francodiktatur for den spanske arbejderklasse.

Det mest slående svar på anarkismens idéer er dog den albanske revolutions skæbne for ganske nylig. De albanske masser gjorde spontant oprør som følge af de rædsler, som de såkaldte markedsreformers sammenbrud førte med sig (meget lig det, der sker i Rusland i endnu større udstrækning). Uden nogen organisation, uden ledelse, uden en bevidst plan stormede de militærets barakker med deres bare hænder. Hæren gik over på oprørets side (ikke bare soldaterne, men også officererne), de åbnede portene til kasernerne og uddelte våben. Der blev oprettet revolutionære komitéer, især nede sydpå, og de bevæbnede militser spredte opstanden fra by til by. Præsident Berishas reaktionære styrker blev let sendt på flugt af det bevæbnede folk. Der var intet, der kunne forhindre dem i at drage ind i Tirana, hvor lastvogne kørte rundt fulde af soldater, der råbte slogans til støtte for revolutionen.

Men her træder vigtigheden af en ordentlig ledelse klart frem. Fordi der ikke var nogen revolutionær ledelse med et klart perspektiv på at tage magten og ændre samfundet, tog oprørerne ikke Tirana. De trak sig tilbage til deres egne lokalområder og tillod derved Berisha at genopbygge sine styrker nordpå. Ind i dette tomrum trådte de tidligere stalinistledere fra det såkaldte socialistparti under ledelse af Fatos Nano. Ligesom alle de andre tidligere østeuropæiske "kommunistledere" har Nano og de andre ikke noget socialistisk perspektiv - ikke engang planer om at vende tilbage til stalinisme. De har alle taget "markedet" og "demokratiet" til sig - det vil sige kapitalismen. I Albaniens tilfælde betød det, at de også har lagt sig under for imperialismen. De amerikanske og europæiske imperialister var rædselsslagne over det, der skete i Albanien og forsøgte at gribe ind med hjælp fra Italien og Grækenland. Men udenlandsk intervention alene kunne ikke stoppe den albanske revolution. Det var Fatos Nano og "socialistpartiets" opgave. De spillede samme rolle som Noske og Scheidemann i Tyskland i 1918 - de gennemførte kontrarevolutionen i "demokratisk" forklædning. Hvis den albanske revolution var blevet gennemført, især hvis det havde været på Lenin og Bolsjevikernes program for arbejderdemokrati og internationalisme, ville det kunne have været begyndelsen på den socialistiske revolution på Balkan. Ét

ord fra Nano ville have været nok. Masserne kunne hurtigt have gjort arbejdet færdigt. Et eksempel på arbejderdemokrati ville få enorm virkning på arbejdere og unge i Kosovo, Serbien, Bosnien, Grækenland og resten af Balkan. Der ville slet ikke kunne blive tale om imperialistisk intervention. Tværtimod så ville de reaktionære borgerlige regimer i alle nabolandene komme til at stå over for revolution. Men Fatos Nano havde ingen planer om at gennemføre revolutionen.

Den albanske revolutions nederlag har haft de mest katastrofale følger ikke bare for Albanien, men for hele Balkan. Da de tidligere "kommunistere" nægtede at tage magten, lod de døren stå åben for Berisha, så han kunne genopbygge sine styrker oppe nordpå. Han har allerede forsøgt at tage magten én gang ved hjælp af tyve, røvere, narkobaroner og alskens andet afskum. Dette er en advarsel til de albanske masser. Samtidig har han lagt planer sammen med den såkaldte Kosovos Befrielseshær (UÇK) og forsynet dem med våben. Den nuværende bølge af kosovoalbanske flygtninge, der strømmer til det fattige Albanien, vil forværre den interne krise og skabe øget mulighed for reaktion. Nano er imperialisternes marionetdukke og har åbnet dørene for NATO, som er i færd med at forvandle Albanien til én stor militærlej, med risiko for at landet bliver revet med ind i krigen mod Jugoslavien. Det ville betyde nye mareridt for de brede masser. Og Frelsekomitéerne? Disse revolutionære komitéer, der spillede sådan en inspirerende rolle i begyndelsen af revolutionen? Dem hører vi ikke længere noget om. De er tavse og ude af stand til at gøre noget. Når der ikke er en ægte revolutionær ledelse og et klart perspektiv på at tage magten, er denne udvikling uundgåelig. Det har hele tiden været et spørgsmål om "enten...eller" for den albanske revolution. Det har vi forklaret lige fra begyndelsen af. Og det samme er gældende for Rusland - i endnu højere grad. Enten må de russiske arbejdere, baseret på deres egen styrke og organisation, tage magten, eller også vil der før eller siden komme den mest forfærdelige reaktion. Det er den truende katastrofe, som Lenin talte om i 1917. Vi står over for en lignende trussel nu. Det eneste alternativ er Lenins program - programmet for den socialistiske revolution i Rusland og internationalt.

Nationalisme eller internationalisme?

Lenins program var baseret på arbejderklassens fuldstændige uafhængighed af borgerskabet - også af de såkaldte "progressive" borgerlige. Det perspektiv, som Bolsjevikkerne stillede op over for mensjevikkerne og de socialrevolutionæres klassesamarbejdspolitik, var ARBEJDERMAGTEN. Det er det, der er meningen med sloganet "Al magt til sovjetterne!" Stor er kontrasten mellem denne korrekte politik og den politik, som nu bliver ført af Zjuganov og de andre CPRF-ledere!

Endnu større er kontrasten, når det kommer til den proletariske internationalisme. Marxismen må være internationalistisk, ellers er den slet ingen ting. Allerede i

vores bevægelses morgengry skrev Marx og Engels i Det Kommunistiske Manifest: "Arbejderne har intet fædreland." Marx og Engels' internationalisme var ikke et tilfældigt lune eller resultatet af sentimentale overvejelser. Den fulgte naturligt af det faktum, at kapitalismen udvikler sig som et verdenssystem. Ud af de forskellige nationale økonomier og markeder vokser der ét eneste, udeleligt og gensidigt afhængigt hele - verdensmarkedet. Denne marxismens grundlæggeres brillante forudsigelse er blevet bekræftet på slående vis. Verdensmarkedets knusende dominans er den mest afgørende faktor i vores epoke. Der er ikke noget land, der kan stå uden for verdensmarkedets indflydelse - ligegyldigt hvor stort eller lille et land det er, hverken USA, Rusland eller Kina kan holde sig udenfor. Dette var faktisk også en del af forklaringen på Sovjets sammenbrud.

Den reaktionære teori om "socialisme i ét land" går stik imod alle erfaringer fra verdenshistorien. Sådan en idé genfinder man ikke i Marx, Engels eller Lenins skrifter. Det er en ren karrikatur af marxismen. Lenin så aldrig den russiske revolution som en enkeltstående begivenhed, men som det første trin i Verdensrevolutionen. Ved utallige lejligheder efter 1917 understregede han, at hvis revolutionen ikke sejrede i andre lande - især i de fremskredne lande i Vest - så ville den russiske revolution ikke kunne overleve. Nu ser vi, at Lenins forudsigelse var korrekt.

Hele sit liv kæmpede Lenin imod nationalismen, især den russiske nationalisme, som han afskyede. Han ville blive aldeles forfærdet, hvis han hørte de bundnationalistiske taler, som de såkaldte kommunistledere i Rusland leverer idag, eller læste nogen af deres artikler. Disse mennesker, som vover at tale i Lenins navn (når de altså kan huske ham), besudler hans ord og ånd med hver en stavelse, de ytrer. Er det ikke en skændsel og en skam, at der tolereres antisemitiske paroler til kommunistiske demonstrationer?! Og hvordan kan det lade sig gøre, at kommunistledere åbent bekender sig som troende medlemmer af den russiske ortodokse kirke - overtroens og den feudale reaktions primitive bastion?! At klæde sådanne uhyrligheder ud som kommunisme er den største forbrydelse mod Lenins minde.

På nuværende tidspunkt går arbejdere og unge i Rusland stærkt imod NATOs kriminelle aggression mod Jugoslavien. Det er de ikke ene om. Der er også militante antikrigsbevægelser i mange vestlige lande. I Rom var der en antikrigsdemonstration med 100.000 deltagere, i Grækenland er der daglige demonstrationer imod krigen, og det lykkedes for en af demonstrationerne at få en konvoj af NATO-lastbiler til at vende om. Der er sømænd i den græske flåde, der har nægtet at adlyde ordrer om at sejle til krigszonen. Fagforeningerne er begyndt at mobilisere imod imperialisternes aggression. IG Metal, Tysklands største fagforening, har erklæret sig som modstander af krigen. I Milano blev der afholdt et møde med 500 tillidsmænd, der ønskede at kalde til generalstrejke, og der har allerede været en firetimers

regional generalstrejke i et område (Messa). De græske jernbanearbejdere har advaret om, at hvis NATO sender landtropper til Jugoslavien, så vil de organisere en generalstrejke for at forhindre transport af tropper og forsyninger. Det er proletarisk internationalisme *in action!*

Når russiske arbejdere og unge er imod den amerikanske imperialisme, er det et progressivt træk. Men denne modstand må baseres på Lenins politik og ikke føres ud i nationalistiske holdninger. De reaktionære kræfter forsøger at drage fordel af de russiske arbejderes sunde instinkter. Lenin lærte os, at arbejderklassen til alle tider må opretholde sin klasseafhængighed og ikke vikle sit banner sammen med borgerlige eller småborgerlige kræfter. Lenin stod for internationalisme, klasseafhængighed og revolution. Den første betingelse for at føre en progressiv udenrigspolitik er, at arbejderklassen tager magten. Vores første krav er, at man må BRYDE MED DE BORGERLIGE. Det bedste, man kan gøre for Jugoslaviens arbejdende folk, er at samle arbejderklassen i Rusland om at fjerne det kapitalistiske system og genopbygge et ægte arbejderdemokrati med sovjetmagt. Så kunne de russiske arbejdere yde de jugoslaviske arbejdere rigtig assistance ved at hjælpe til med at styrte de reaktionære kapitalistregimer i Østeuropa og sprede revolutionen også til selve NATO-landene. Dette er den eneste måde, man kan redde ikke bare Jugoslavien, men også Rusland, på.

CPRF-ledelsen flirter åbentlyst med de reaktionære kræfter og forbereder derved en fremtidig katastrofe for de russiske arbejdere. I virkeligheden fremmer de den russiske nationalisme som en undskyldning for ikke at føre leninistisk politik - det vil sige en internationalistisk og klasseafhængig politik. De udspreder den falske idé om, at der findes "onde" (udenlandske) kapitalister og "gode," "patriotiske" (russiske) kapitalister. På den måde håber de, at de kan snyde arbejderne, så de ikke ser, at de har kapituleret over for kapitalismen. Men alle deres handlinger vil kun skabe nye katastrofer. Man må altid sige sandheden: på kapitalistisk grundlag er der ingen vej fremad for arbejderklassen. Man må ekspropriere kapitalisterne - ikke kun de udenlandske - og genopbygge den nationaliserede planøkonomi, men under arbejderklassens egen demokratiske ledelse og kontrol. Gør man ikke dette, lurer der kun mere reaktion forude.

Kapitalismen er i krise på verdensplan. Krisen i den russiske kapitalisme - som er svag, degenereret og korrupt uden rødder eller fremtidsudsigter - er blot et akut udtryk for dette. Og krisen er først lige begyndt! Det asiatiske sammenbrud fortsætter og bliver stadig større. Det har spredt sig til Rusland og Brasilien. Den brasilianske krise spreder sig til resten af Sydamerika, og det udgør en direkte trussel mod USA. Spændingerne mellem USA, Japan, Kina og Europa er blevet øget p.g.a. uenigheder i verdenshandlen. Der er voldsom kamp om markeder allevegne.

Der er enorme mængder usolgte varer i Asien og andre

steder, og det lægger pres på priserne og profitterne. Desuden er den amerikanske børs ekstremt overvurderet, og der kan ske sammenbrud når som helst. Eftersom verdensøkonomiens tidligere primus motor, Japan, er i dyb krise, og den tyske økonomi er ved at gå i stå, vil den uundgåelige afslutning på det amerikanske opsving medføre den dybeste krise i verdensøkonomien siden 1930'erne. En sådan udvikling vil få katastrofale følger for den russiske kapitalisme, som allerede er i en alvorligt svækket situation og ikke vil kunne stå imod hårde slag.

I Vesten ser kapitalens strateger på fremtiden med frygt og bæven. En af de store mænd på verdensmarkedet, George Soros, har netop skrevet en bog, hvor han forudser, at det kapitalistiske system vil ødelægge sig selv. Dette er naturligvis ikke helt korrekt. Der findes ikke nogen "kapitalismens endelige krise" (denne forkerte teori blev fremsat af stalinisterne i perioden 1929-33 for at retfærdiggøre "den tredje periodes" ultra-venstreorienterede politik.). Lenin forklarede, at kapitalismen ikke vil bryde sammen af sig selv. Den må og skal styrtes af arbejderklassens bevidste bevægelse. Det er præcis af den grund, at der er behov for et parti. Sålænge kapitalismen ikke bliver fjernet af arbejderne, vil den altid finde en udvej. Spørgsmålet er bare, HVILKEN udvej. I Ruslands tilfælde er den eneste mulige løsning, hvis arbejderklassen ikke tager magten, (i det mindste for en tid) at arbejderne knuses under et diktatur. Det er tåbeligt at forestille sig nogen anden mulig udgang på situationen, når man tager krisens omfang i betragtning. Men udsigten til en sådan udvikling vil uundgåeligt tvinge arbejderklassen til at kæmpe med al sin styrke.

Vesten frygter et nyt Oktober og poster derfor - for øjeblikket - penge i Rusland for at sikre Jeltsin. Men forgæves! De degenererede russiske kapitalister ønsker ikke at investere i produktion, men sender i stedet pengene til deres banker i Schweiz og Tyskland. Samtidig synker økonomien dybere og dybere ned i krisen og truer stadig flere mennesker med fattigdom, elendighed og endda sult. Det er den "frihed," Sovjetunionens folk har fået ud af kapitalismen!

Ruslands arbejdende folk har allerede draget konklusionen af kapitalismens mareridt. De venter bare på at der bliver blæst til kamp for at ændre samfundet. Men kampråbet kommer ikke. I stedet for leninistisk politik er der kun parlamentariske intriger, ministersnak, koalitionspolitik og manøvrer i toppen. Lederne baserer sig ikke på arbejderklassens uafhængige bevægelse, sovjetterne og strejkekomitéerne, men laver klassesamarbejde og påberåber sig den tommeste af alle paroler: "national enhed" - d.v.s. enhed mellem hesten og en rytter, som ikke tøver med at jage sporerne! Dette er ikke kommunisme, men kommunismens modsætning. Det er en politik, der går ud på at holde arbejderklassen tilbage og underordne den kapitalistklassen og dennes repræsentanter. Og hvis den videreføres, vil det uundgåeligt føre til nederlag og katastrofe for den russiske arbejderklasse og det russiske folk.

Tilbage til LENIN!

I 1938 skrev Leon Trotskij - den mand, der sammen med Lenin stod bag den store Oktoberrevolutions sejr - at menneskehedens krise i sidste ende kan reduceres til en krise i arbejderklassens ledelse. Hvor sande er ikke disse ord! Idag er den russiske arbejderklasse tusind gange stærkere end i 1917. Det arbejdende folk ønsker fundamentale ændringer. Det er derfor, at støtten til CPRF vokser - udelukkende derfor. Hvis de russiske arbejdere havde en korrekt ledelse, var der ingen magt på jorden, der ville kunne stoppe dem. Men dem, der kalder sig for kommunist- og fagforeningsledere, gør alt, hvad de kan, for at holde bevægelsen tilbage og sikre finansmændenes og kapitalisternes herredømme. Det minder om et bibelord: "Jeg bad om brød, men du gav mig en sten."

Idag kan kommunister, som ønsker at finde en forklaring på Sovjetunionens sammenbrud, kun finde svaret i Leon Trotskijs skrifter, især i det marxistiske mesterværk "Revolutionen forrådt" fra 1936, som med forbløffende nøjagtighed forudser hele den proces, som har udspillet sig indtil nu.

Der er selvfølgelig stadig visse betydelige mentale barrierer for russiske kommunister, der vil bekendtgøre sig med Trotskijs idéer. Der har været tre generationer med systematisk løgn, sladder og fordrejning, hvor Trotskij - der var revolutionær hele sit liv, leder af Oktoberrevolutionen, grundlægger af den Røde Hær, forfatter til de vigtigste manifeste og teser fra den Kommunistiske Internationales første fire kongresser - blev fremstillet som "Leninismens værste fjende" og agent for Hitler. Og hvad værre er, så udgør nogle af dem, der kalder sig trotskijster i Rusland, den mest modbydelige karrikatur af trotskijsmen, som kun kan frastøde enhver kommunistisk arbejder, der kommer i kontakt med dem. Det har aldrig været Trotskijs metode, ham, der ligesom Lenin altid foretrak at overbevise folk med argumenter på grundlag af princippet om "tålmodig forklaring." Rent faktisk var Lenins og Trotskijs idéer fundamentalt set de samme. Dette kan bekræftes af enhver, der tager sig det besvær at sætte sig ned og studere Trotskijs skrifter selv.

Efter årtier, hvor "trotskijsmen" - d.v.s. den ægte Bolsjevik-leninisme - med magt har været skilt fra den kommunistiske bevægelse i Rusland, ligger vejen nu åben for, at den kan komme i kontakt med almindelige medlemmer af de kommunistiske partier. Det er på den måde, den kommunistiske bevægelse i Rusland kan reddes. Når først medlemmerne i fagforeninger og kommunistorganisationer tager det bolsjevik-leninistiske program til sig, vil problemet være løst. For at opnå dette er der brug for to ting: arbejderklassens erfaring fra store begivenheder og det tålmodige og systematiske arbejde med at forklare og uddanne kadrer, som idag udføres af de russiske trotskijster i Arbejderdemokrati-gruppen - den russiske venstreoppositionens ægte arvtagere!